

NYING

MEDLEMSBREV FÖR GUSTAF SCHRÖDER-SÄLLSKAPET

Kring Gustaf Schröders

NYING

I detta
nummer:

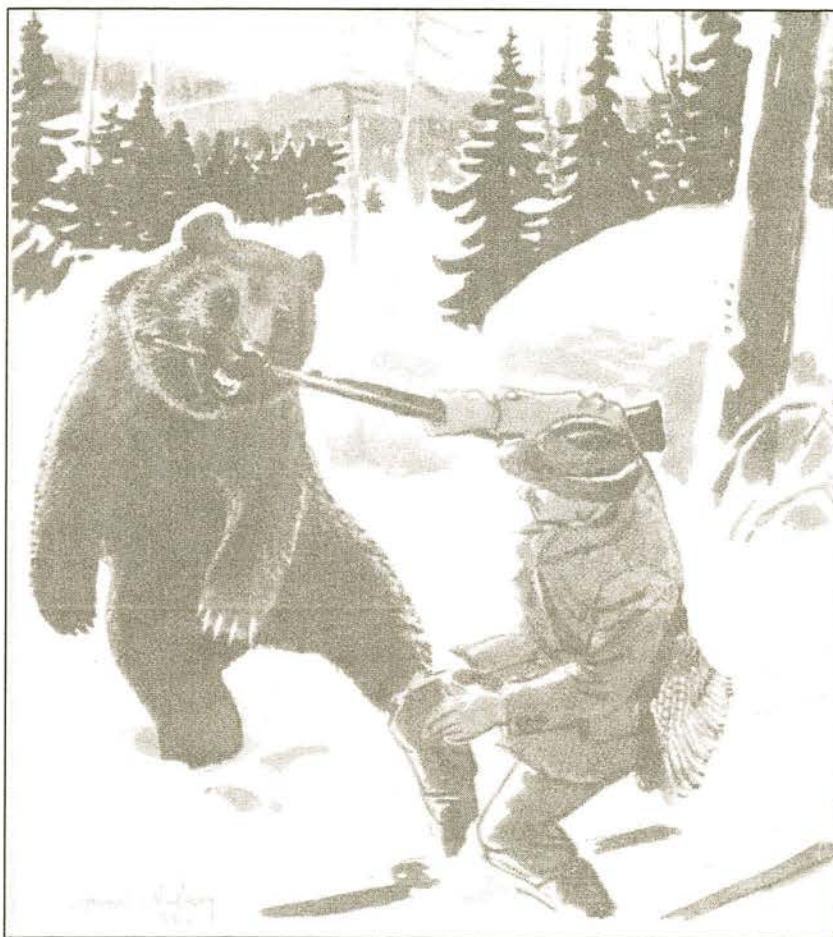
*God Jul och
Gott Nytt År*

Styrelsen vill önska alla medlemmar en riktigt God Jul och ett Gott Nytt År. Vi återkommer med nya krafter nästa år. Njut av helgerna!

*Knäcker du jul-
nöten på sidan 3?*

Vi vill testa dina kunskaper om Gustafs författarskap med en liten julnöt. Du kan vinna en multi-kniv! Sidan 3.

Med bössan i björnens gap...

Årets julläsning har vi som vanligt hämtat ur den kommande årsboken **Jakt, fiske och vildmarks-
liv**, som utkom 1899. Vi har valt kapitlet **En björn-
jägare** som bland annat handlar om en dramatisk björnjakt i Dalaskogen.

Läs och njut på sidan 4-7.

Kan vi verkligen lita på det Gustaf Schröder skriver?

Rubriken är utmanande och det är just tanken. För det händer då och då att vi får höra att Gustaf "han bara hittade på".

Inte minst brukar vi höra sådana kommentarer när vi möter icke jagande människor. Eller för att inte tala om de som räknar sig till kultureliten.

Gustaf har aldrig riktigt tagit sig in i finkulturens salonger. Trots att han definitivt var en självklar gäst i dessa fina salonger i vår huvudstad i slutet av 1800-talet.

Då var han Bonniers guldkalv som sålde böcker som smör i solsken. Det var under den nationalromantiska tiden.

Folk gillade det mystiska det litet trolska som naturen och vildmarken hade att bjuda på.

Att Gustaf lockade med sina böcker var nog just detta att han skrev om en värld som få kände till.

Ätminstone de som umgicks i de fina salongerna i huvudstaden.

Hos den breda allmänheten – som hade råd att köpa böcker – gick Gustaf hem med hull och

hår. Det han berättade om kunde många känna igen sig i.

Nu kanske inte alla bodde i små finnpörten i de djupa skogarna, men brukslivet och arbetet i timmerskogen kände många till.

Där fanns facit, kan man säga och det var nog ingen som tvivlade på äktheten i det Gustaf skrev om.

Men bland kultureliten som hade en annan horisont, som för det mesta begränsade sig till stadens gator och torg, de kunde tvivla.

De hade ingen facit att stämma av mot för att förstå att det faktiskt var verkligheten som Gustaf skildrade i sina böcker.

Och detta tror jag har legat Gustaf i fatet hela tiden. Även långt efter hans död.

När vi i Sällskapet är ute och pratar om författaren Gustaf Schröder så möter vi skepsis ibland. Inte minst när vi möter en publik där jägare är glest representerade.

Allt för ofta har jag hört en besk kommentar om att Gustaf "han bara hittade på och ljög"

eller att "han överdrev". Det är i mötet med dessa som jag förstår hur svårt det kan vara för en författare som ger sig i kast med att skildra det okända.

Och är det då den elit som hade makt att styra över kulturen som var de som inte förstod är utgången given:

Vet vi inte att det finns en verklighet som beskrivs så avfärdas den som påhitt.

Vilket öde!

Detta har gjort att Gustafs fantastiska berättelser om 1800-talets bruksliv och hårda tillvaro för skogsfolket aldrig har tagits på allvar.

Han förblev en författare som "överdrev och bara hittade på".

Hur vet vi förresten att **Per-Anders Fogelström** berättade sanningen i sin svit böcker om livet i Stockholm, *Stadserien*, under slutet av 1800-talet?

Jo, de som vandrat omkring på gatorna i Stockholm kunde här och var finna gamla fragment, som Fogelberg nämnde.

Ja, då blir detta en sanning.

Gustaf hade tyvärr ingen i sin omgivning i storstaden som hade vandrat hans stigar i vildmarken.

Men vi som följt i hans spår vi vet sanningen: Gustaf var den tidens stora sanningsberättare. Även om den värld han beskrev var så hård att ingen kunde tro att den var sann.

Snart är det jul och då är väl slutfisk och skinka aktuell för oss som gillar detta. Men det blir väl också tid över för litet avkopplande läsning.

Mitt stalltips blir som vanlig; leta i hyllan efter Gustaf Schröders böcker.

God jul och Gott Nytt År
önskar sekreteraren.

NYING är medlemsbrev för Gustaf Schröder-Sällskapet

Utgivare: Sällskapets sekreterare
Per-Olof Lönnroth,
Tel. 0571-341 20 Fax: 0571-341 71.
Ordförande: Lars Mebius
Tel. 0570-502 20
Kassör: Alf Davidsson
Tel. 0573-770011

Postadress: Box 133, 671 23 ARVIKA
Gustaf Schröder-Sällskapets postgirokonton:
464 56 93 - 5.
E-post: sallskapet@gustafschroder.se
Tryck: One Digitaltryck, Karlstad 2013
ISSN 1102-8238
Produktion: POEM Förlag, Arvika

BÖRSEN

För Dig som vill köpa eller sälja böcker eller annat som hör samman med vårt intresse kring Gustaf Schröder.

Köpes

Patronaskar och gammal hagelammunition från Wendels i Göteborg (Blixt, Träff och Ripa), Nobels i Bofors (Gul patron med två korslagda gevär), AB Svenska Krutfaktoriernas "Normal" i Landskrona, Gyttop, Scania och Rud. Unné från Kristianstad samt jakttabeller från Gyttop, AB Svenska Krutfaktorierna i Landskrona "Normal", Sv. Jägareförbundet, Jaktjournalen och Jaktmarker & Fiskevatten. Jag söker även kataloger från Vapen Depoten Falun.

Tel. 076-8503535, 0413-72151, e-post erik.svensson2@tele2.se

Rune Johansson, Lima

har kommit ut med sin andra bok

Minnen från skogarna

Beställes på tel. 070-354 91 04

Gustaf var på bokmässan i Karlstad - i november

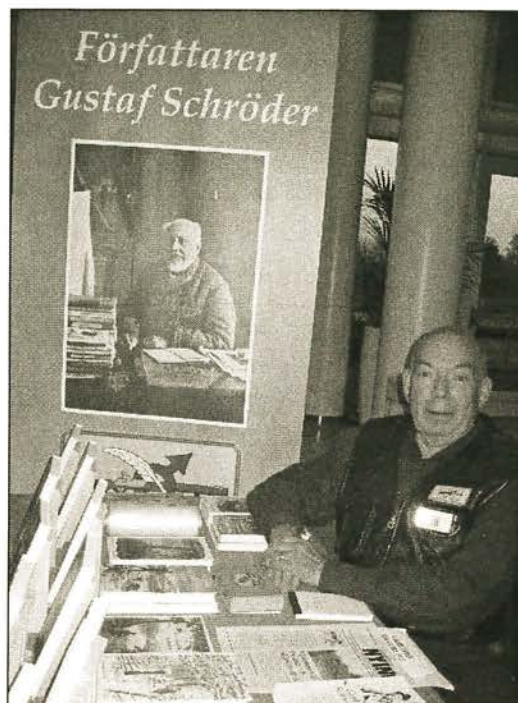
Gustaf Schröder är en trogen gäst på bokmässan i Karlstad. När höstens mässa öppnade den 1 november var Gustaf på plats.

Eller rättare sagt **Birgitta och Lars Mebius**, som bemannade Gustaf Schröder-Sällskapets monter.

Under dagarna två satt paret Mebius och försökte övertyga besökarna om vilken duktig författare Gustaf Schröder var.

En och annan blev riktigt intresserad och köpte en och annan bok, men att binda sig för ett medlemskap var det ingen som ville.

Kanske är det inte rätt forum för detta på en bokmässa, men

författaren Gustaf hör definitivt hemma på en bokmässa.

Dags att knäcka julnöten 2013?

Julnöten har blivit en uppskattad tradition i julnumret av NYING.

Därför fortsätter vi med denna lilla kluriga nöt, som lockar många av våra medlemmar att läsa i Gustafs böcker litet extra.

Nu kommer en ny där vi testar dina kunskaper om Gustaf och hans författarskap. Var någonstans finns denna **kapitelinledning** i någon av Gustafs böcker. Kan du säga var, deltar du i en dragning om en multikniv i rostfritt stål.

Skicka svaret till Gustaf Schröder-Sällskapet, Box 133, 671 23 Arvika. Eller mejl: sallskapet@gustafschroder.se

»Min hemfärd gick icke alldeles så hastigt, som jag hade föreställt mig», berättade han, »ty så snart jag lämnat fjällen och fjällvärlden och inkommit i skogarna, löpte mina skidor icke så lätt, och där upplevde jag även ett äventyr, en strid med en björn, som jag lättsinnigt överföll en skymningsstund.

EN BJÖRNBÄJÄGARE

Årets julläsning har vi som vanligt valt ur den kommande årsboken; **Jakt, fis-
ke och vildmarksliv**. Det är kapitlet **En björnjägare** som du här kan läsa ett
smakprov ur. Illustrationen är gjord av Harald Wiberg.

För blott en trettio, fyrtio år sedan, d. v. s. på 50- 60-
talet, företedde Dalarna och
särdeles trakterna norr om Sil-
jan långt flere egendomligheter
än nu.

Den livliga samfärdseln i dess
sydligaste del, särdeles efter de
stora landsvägarna mellan Falun,
Siljan, Hedemora och Västerda-
larna, var så gott som försvunnen,
sedan man på endera av dessa
vägar nått Mora i Öster- och Ma-
lung i Västerdalarna. Kom man
sedan så långt som till Älvdalen
i öster och Transtrand i väster,
så hände, att man på en hel
dag, tillbragt på landsvägen, ej
mötte eller sammanträffade med
en enda resande.

Det var endast den vackraste
årstiden, som någon resande ut-
sträckte sin färd så långt som till
Dalarnas mest avlägsna sock-
nar, Särna eller Transtrand.
Det var för den tidens turister
ett terra incognita. En känd plats
fanns dock, som lockade de
mera modiga att företaga en lång
vandring genom de då orörda
skogarna, där sekelgamla furor
höjde sina åldriga kronor, det
var – Städjan.

Den kände man till sedan
barndomen, huru långt man
än bodde från det gamla Dalom,
och dit ville man. Men man
hade, redan då man lämnat
Falun, mött svårigheter. Dåliga
vägar, skrala hästar, bråkiga re-
sande och otrevliga rastställen.
Sådant glömde man dock, då
man uppnådde Leksand, Siljan
och Mora, ty över Siljan färdades
man på »Prinsen» med dess origi-
nelle och roliga kapten.

Prinsen eller »Prins August»,
den enda ångbåt som den tiden
fanns på Siljan, lockade mera än
en resande uppåt Dalarna och

över den mångbesungna Siljan.
Där fick man skåda sagolandets
hjärta med dess säregna be-
folkning, dess branta berg och
skogklädda höjder, och så ville
man ännu längre bort, ville på
närmare håll se de branta Älv-
dalsbergen. Man gav sig iväg dit
upp, ty nu var hågen väckt, och
Städjan hägrade i tankarna.

I Älvdalen erhöll man kunskap
om väglängden till Särna och
vidare, att man hade att traska
först sina sju å åtta mil till Särna,
och sedan – ja, det kunde man
få veta där, samt att man måste
bära med sig, vad man skulle
leva av under vandringen, och att
under de sista sex milen funnes
endast två människoboningar,
där man dock knappast kunde
härbergära en resande.

Det var bäst att vända! Så
gjorde ock de flesta, men som
sagt fanns dock en och annan,
som ej lät avskräcka sig av vä-
gens besvärligheter, utan knogade
på, medförande hem angenäma
minnen från fjällvärlden, den få
den tiden hade sett. Men huru
annorlunda efter blott trettio år.
Nu reser man på järnvägar mitt
in bland fjällen.

Det allra nordligaste Dalarna
blev först allmännare känt, se-
dan de stora sågverksbolagen
började sin rörelse, och medel
inflöto till förbättrande av vägar,
till bostäder och ordnat skjuts-
väsande med därtill hörande
gästgivaregårdar. Allt som tiden
skred fram, blevo de resande allt
talrikare, och det nordligaste
Dalarna är ej längre för turister
ett okänt land.

Bland dem, som redan 1863
icke läto avskräcka sig av en
färd till det norra Dalarna, var
nedskrivaren av dessa rader.

Det var sent på hösten i no-
vember jag företog min första
färd till Särna. Möjligen skulle
jag liksom så många andra vänt
vid Älvdalen, men saken var,
att jag måste fram, och icke al-
lenast till Särna, utan därifrån
över skogarna till Transtrand i
Västerdalarna.

»Du får nog vända på vägen»,
sade mig en av mina älvdalsvän-
ner, »och på den resan ville jag
denna årstid icke vara med för
något pris.»

Som mångårig skogslöpare
och fjällvandrare misströstade
jag ingalunda om en lycklig
utgång av min resa, utan be-
klagade min vän, som ej fick
vara med på en färd, varav jag
väntade mig mycket nöje. »Res
då åtminstone till Åsbyn i afton»,
sade han, »morgondagen skall ej
räcka till för din resa häremel-
lan och Särna. Besinna, sex mil
med samma häst, och på sådan
väg. Vänta en vecka eller så, få
vi slädföre.»

Förslaget att vänta föreföll
mig befängt, men hans råd
att övernatta i Åsbyn följde jag,
och dagen därpå var jag, sedan
mörkningen inträtt, lyckligen i
Särna.

Visserligen hade såväl väg som
hästskjuts och kärra varit si och
så, men icke sämre än i andra
fjällbygder som jag besökt. Mar-
ken var tämligen hårt frusen, och
i följd därav var det lätt att gå,
där vägen var sämre, och då jag
medförde min mångåriga bärare
i skog och mark, gingo vi största
delen av vägen under samspråk
om upplevda händelser i sko-
garna.

Ett par ripor hade vi under
vår marsch lyckats skjuta,

och det piggade upp humöret.

Under de två dagar, jag vista- des i Särna, kunde jag undvika att bo på gästgivaregården däri- genom, att jag åtnjöt en välvil- lig gästfrihet hos en där bosatt herreman. Genom min värds bi- stånd erhöj jag även därifrån en vägvisare, som skulle följa mig över skogarna till Transtrand i Västerdalarna.

Vägvisaren kände jag förut, fastän vi icke sammanträffat på flere år. Båda voro vi värmlänningar. Han var nu i Särna för att arbeta vid de några år förut började timmeravverk- ningarna och hade nu lärt känna all mark och hittade, vart man ville.

Emellertid utspann sig vid vår avfärd ett långt samtal mellan vår värd och honom om, vilken kosa vi skulle taga för att finna rakaste vägen. Striden stod om, huru- vida finnbyn Nornäs el- ler fjällgården Husvallen skulle passeras, om vi skulle komma ned i Trans- trandsdalen vid Fulunäs eller vid Hormundsbru- ket. Ingen ville vika från sin mening, varför jag avbröt tvisten genom att anmoda Ola gå rätt fram, utan avseende på väg, stig eller bostäder. Sådant kunde under för handen varande omständigheter låta sig göra, emedan marken var frusen och alla vatten betäckta med så pass stark is, att man tryggt kunde gå över dem.

På mitt beslut invercade att jag medförde min björnhund, som nu, då marken blott var be- täckt med en knapp tum nyfallen snö, kunde fritt och obehindrat ströva i vildmarken och, om lyckan var god, påträffa någon sovande björn, vilken jag hop- pades få skjuta.

Då jag uttalat min mening om riktningen av vår kosa, gled ett belåtet leende över Olas ansikte,

i det han sade, att han nog för- stod min mening. »Ni väntar, vi ska träffa någon björn, och det kan nog hända, ty här i Särna är ej ont om dem. I detta före går vi lika fort, om vi ha väg el- ler ej, och nattkvarter, det ha vi bättre i skogen. Vi har legat på 'skogsrota' förr vi», sade han, i det han axlade sin näverkunt, och så bar det av.

U under marschen pratade vi om våra förra skogsfärder, och så frågade jag Ola, huru långt vi hade att gå, tills vi funno landsvägen, som går från Västerdalarna till Trysil i Norge. »Å», sade han, »det är icke så 'fali långt' som mellan Dalby och Lima.»

»Så vid pass sex mil?»

»Ja, en sommardag går åt», sade han, »men vad som går åt för oss beror på, om vi vilja bruka bössorna, ty nog finner vi fågel under tiden, vi går framåt.»

Olas förmodan besannades, ty rätt ofta träffade vi på ripor och tjädrar, men då vi skju- tit ett par ripor och en tjäder, förklarade min bärare Jon eller Jo, som han ofta kallades, att

både han och Ola hade tungt nog att bära ändå. Fågel hade vi mera, än vi behövde, och sådan skulle vi ock finna, var vi gingo i Dalaskogarna. Det vore bäst vi ginge framåt.

Mot skymningen påträffade vi spår efter ett par män, som samma dag gått fram genom vildmarken. Jag frågade Ola, vad det kunde vara för karlar, som strövat fram här.

»Åh, det är ingen annan än Husvalls-Andreas, som stry- ker genom skogen här», sade han.

»Vad är Husvall-Andreas för karl?»

»Det är en skogskarl», blev Olas svar.

Allmogen i norra Värm- land och Dalarna be- teckna mera framstående och lyckliga jägare med or- det »skogskarl». I begreppet inneslutes även att vara god fiskare, skidlöpare och fot- gängare, samt att äga mod, ihärdighet och fyndighet, med ett ord en man, som reder sig under alla förhål- landen och övervinner alla svårigheter.

Skogssocknarna i norra Dalarna och deras grannar i Värmland sakna ej sådana män.

»Känner du Andreas, Ola?»

»Dä va en sak dä. Jag kän- ner honom sedan han bodde i sockna, och nu sedan han flyt- tade hit upp i vildmarken, har jag träffat honom många gånger. Det är den bästa skogskarl, som finns här i närheten, och han ligger också jämt ute i skogen: jag vågar han nu är ute för att taga sig en björn eller något annat», sade Ola och grinade hemlighetsfullt.

»Du menar en älg», sade jag.

»Jag menar, att det är tid för oss, att se oss om efter en 'ny- ing' (torrfura) till natten», sade Ola och småskrattade.

»Ja», sade Jo, »det är på

Fortsättning nästa uppslag.

tiden nu, det börjar klämma till ryggen min, och stjärnorna börja tindra. Det blir nog kallt i natt.»

»Kanske gå vi fram till Id-bäckssäter», sade Ola, »det är icke så värst långt dit.»

»Nej», förklarade Jon, han låge då för sin del hellre i skogen än i en dålig fäbod, nu då det var så rent och fint väder, och häruti instämde jag, och snart även Ola, fastän han påstod, att de hade långt bättre fäbodstugor i Dalarna än hemma i Värmlandsbergen.

Så gingo vi från myren, där vi voro, och upp på en liten ås, där furorna stodo höga och torrfurorna med sina långa, barrlösa grenar skarpt avtecknade sig mot den stjärnströdda himlen.

Vi prövade dem genom slag av yxhammaren mot deras barklösa stammar; en av dem gav ett sådant ljud ifrån sig, som antydde, att den var tät och ej angripen av röta. »Den ta vi», avgjorde Jo. Näverkuntarna avkastades och snart genljödo yxhuggen i den tysta, stjärnbelysta vinterkvällen, tills med ett brak den sekelgamla furan föll, och dess torra grenar kastades vitt omkring.

Jo tog en av dem och högg den i bitar, kastade dessa på en slät sten och sade till mig:

»Där ha vi kaffeved.»

Inviten var tydlig för mig. Jo var trött och ville snarast möjligt hava sig en kopp kaffe.

Om den saken var jag själv gärna med. Inom några minuter hade jag tänt elden och från kunden framtagit kaffepannan, och nu fick Ola ensam hugga och tälja till »nyingen» d. v. s. de två stockar, som lagda ovanpå varandra bilda nattelden, brinna jämt och hålla en lagom värme för trötta skogsvandrare.

Jo gick att fylla kaffepannan med vatten; sedan hjälpte han Ola med att draga nyingskubbarna under åsen, där de upplades

på stenar, så att vi hade skydd för vinddraget från norr.

Då jag fått kaffet färdigt, var ock vårt läger i ordning. Granriset, som var lagt på marken, belystes och uppvärmdes av den nu klart lysande elden. Det såg trevligt ut, och ännu bättre blev det, då vi med kuntarna mot ryggen och den doftande kaffepannan i hand sutto och njöto av den vederkvickande drycken. Kaffepannan tömdes till sista droppen, och piporna kommo fram. Männen lade sig på ryggen, där de lågo och njöto av värme, vila och pipan, tills Jo undrade på, om vår »nying» var nog grov, d. v. s. om stockarna voro nog grova att brinna hela den långa vinternatten, utan att brinna ut. Ola var alldeles säker, att de skulle brinna, tills dagen var ljus, fastän natten den årstiden är så lång.

»Laga nu, att vi få mat både åt oss och hunden, Jo, så få vi prata sedan!»

Det var Jo med om, ty vi hade icke givit oss tid att äta på hela dagen, och det gör sällan skogsvandraren. Man äter, då man går ut på morgonen, och begagnar sig av den tid då ljuset varar, samt äter ej sedan förr än mörkret inbryter.

Jo tog yxan och späntade sönder några stickor, vilka han antände; Ola stod upp och tog våra två stekpannor samt kaffepannan för att hämta rent vatten, ty rent, friskt vatten vill skogsfolket gärna hava, och ju närmare man kommer fjällen, desto klarare och friskare vatten finner man. Snart blev gröten kokad i båda pannorna, och stekpannorna kommo fram. Av fläskstycket avskuros nu tjocka skivor och stektes hårt, att nästan allt flott pressades ut, och däruti doppades gröten.

Nävgrot och fläsk äro god mat och mat, som man »biär på», säger skogsbon, och vem som försökt den rätten, instämmer nog

däri. Snart voro vi alla mätta. Jo bjöd, tillfället till ära, på »mes-sörpons» eller punsch, d. v. s. han hämtade ännu en panna full av vatten, och däruti skavde han tunna skivor av mesost och kokade upp blandningen, varpå karlarna tömde den med synbart välbehag, vilket dock icke hindrade dem, att sedan jag tagit ännu ett par koppar kaffe, tömma resten av kaffekokarens innehåll.

Därmed slutade dagens bestyr, och hela sällskapet kröp ned på risbädden, och piporna åter kommo fram. Så small det till i skogen, hårt som ett pistolskott.

»Var det inte det, jag sa',» sade Jo, »det blir kallt i natt.»

»Hjälper ej» sade Ola, »den här nyingen skall nog hålla oss varma, det var riktig ved i den.»

Den saken kunde icke förnekas, ty nu brann nyingen med full och jämn låga och spred så lagom värme, att vi lågo som i ett tämligen varmt rum. Ännu var dock ingen sömnig, varför jag föreslog Ola att berätta, vad han kände om den karlen, vi sett spår efter.

Ja, det hade Ola god tid till, och så började han.

»Husvall-Andreas är född nere i socknen, ja, i Transtrand menar jag och, jag tror i Långstrand. Det var väl knappt för honom i den trånga dalen, efter han flyttade därifrån och slog sig ned vid Husvallgölen, tätt intill Särna rå och vid foten av Fulufjället.

Han hade nog sett sig väl för, ty i älven finns fisk liksom i kringliggande sjöar, tjärnar och bäckar, och i skogarna hade han funnit allt slags vilt, som är att träffa i den här orten. Så långt från bygden voro ock varken djur eller fåglar oroad förut, det visste Andreas, och som han var väl kunnig med bössan och van i skogen, så tyckte han, att vid Husvallgölen kunde han slå sig ned med utsikt att bärga sig.

Bror hans, Lars, var nöjd att följa honom, och så drogo de åstad, byggde och odlade med all iver.

Båda bröderna voro friska, starka karlar och passade väl för livet i skogen, antingen det nu gällde att bryta sten, bygga hus eller annat arbete vid gården.

Att börja med blev icke mycket på deras åkrar, men i skogen samlade de hö, löv och mossor, och då omkring Husvallen är bra bete, kommo de sig för med kreatur. Att de icke kunde leva av åkerbruket, och att detta icke heller upptog mycket tid, kan man nog förstå.

Våren och sommaren voro de ute på fiske, och så snart gräset efter vattnen blev vuxet, bärgade de sådant. Under det de ömsom fiskade och jagade, bärgade de det hö, som växte på myrslogarna, och sålunda arbetade de oavbrutet. Det är inte litet med fisk, Andreas och bror hans skaffat till huset under årens lopp.

Höskördarna hålla dem ej längre vid gården, utan vistas de som jämnast i skogen även då; dels gillra och snarade fågel, och dels skjuta de.»

»Sätter de ut giller för björn och älg också?» »Det har jag aldrig frågat dem om, så det vet jag icke.»

»Vidare!»

»Ja, vidare håller de på att jaga älgarna, och, då snön kommer, även björnar, men de skjuta för resten allt, de komma åt, som är matnyttigt.»

»Finns det många älgar här i skogarna?»

»Ja, nog finns det, och vissa är mera än andra, men Andreas har, då skidföret är bra, icke svårt för att komma till andra trakter, som ligga längre bort. Han är så styv skidlöpare, att han skjuter så många älgar han vill under den tiden på året.»

»Men Ola, det är ju förbjudet att jaga älg på skidor.»

»Jag har allt hört det förr», sade Ola och drog ett par djupa drag ur pipan. »Andreas behövde nog ej jaga älg den tiden på året; han skjuter nog så många, han behöver, om hösten, då djuren äro feta. Det är icke mycket 'gagn' (gott) i älgarna, när det lider åt värsidan.»

»Huru vet du det, Ola?»

»Å, jag har allt frestat på jag ock, fastän det nu länge sedan, men ett tungt arbete är älgjakten i a fall, och det är lycka för Andreas, att han har en pass styv karl till säckikarl.»

»Säckikarlen» eller säckkarlen följer jägaren och bär hans förnödenheter, eller, om skaren är nog stark drager dem på en s. k. skidkälke. En sådan karl kan ej följa jägaren under jakten, men hans spår i huru många krokar, de än gå. Det är säckikarlens skyldighet att göra detta utan avvikningar, emedan jägaren, under det ivriga förföljandet av det jagade djuret, stundom avkastar den ena klädespersedeln efter den andra. Dessa skola säckikarlen upphämta och tillvarataga.

»Har Andreas skjutit många älgar?»

»Inte vet jag, men det är allt många tjog det!»

»Nå, än björnar då?»

»Å, nog är det över ett tjog.»

»Har han aldrig blivit riven och biten av björnarna?»

»Nej, inte som jag hört, men en gång var han allt nära att få sätta livhanken till för en björn. Det var en dag, som han gick ut att söka efter en björn, den han hade liksom lite 'vån' (hopp) om att finna, och så gick han och letade hela dagen, men fann ej, vad han sökte. I mörkningen uppgav han 'våna' (förhoppningen) och gick på hemvägen. Som han så gick, fick han höra, hur det brakade till och susade i buskarna, och med detsamma fick han ögonen på björnen, som var honom inom gott skotthåll. Andreas var just som lite 'rörd' och sköt i hastigheten, men då björ-

nen icke brydde sig om skottet, trodde Andreas, att han skjutit miste, ehuru han ej helt och hållet kunde tro därpå, efter bössan låg så väl till, tyckte han.

I mörkret kunde Andreas icke förfölja björnen, och nedstämd vandrade han genom den ödsliga vildmarken till sitt hem.

Under natten fann Andreas ingen ro, han tänkte jämt på den undkomna björnen, och somnade han en liten stund, så drömde han om odjuret och vaknade. Så snart det led till morgonen, stod han upp, tog sin bössa och vandrade av till skogen igen. I ljusningen var han framme vid björnspar, där han föregående kväll lämnat dem, och började genast följa spår.

Björnen hade icke strax lagt sig efter Andreas' skott, utan allt jämt gått framåt. Ett par timmar hade Andreas vandrat, innan han av spår kunde se, att björnen tänkte på att giva sig till ro, men då fann han av flere tecken, som för den vane jägaren äro tydliga, att nu var björnen icke långt borta.

Icke förty kunde han ej upptäcka björnen, förr än denne blixtnabbt kastade sig över honom, fick tag i bösspipan med sina käftar.

Björnens anfall hade skett från sidan, och nu stodo de där invid varandra. Björnen sökte rycka till sig bössan, den Andreas å sin sida icke ville släppa. 'Det syntes' sade Andreas, 'som om björnen varit medveten om att finge han väl bössan från mig, skulle jag sedan lätt bliva hans byte'.

Om du vill veta hur den spännande björnjakten slutar får du läsa hela kapitlet i den kommande årsboken **Jakt, fiske och vildmarksliv**, som du får hem i brevlådan i mars.

Boken innehåller mycket spännande läsning av Gustaf Schröder.

Avsändare:
Gustaf Schröder-Sällskapet
Box 133
671 23 ARVIKA

Christer Karlsson
Bengtsarvsvägen 47
792 90 SOLLERÖN

B

Vi löser ditt julklappsproblem: Köp fem böcker för 400 kronor!

Nu är det läge att fylla på med Gustaf Schröderböcker hemma i bokhyllan. Eller varför inte köpa in några böcker som du kan ge bort i julklapp.

För att ge plats i vårt boklager kommer de böcker vi har mest av att säljas ut i paket om fem böcker till priset av fyra.

Normalt är medlemspriset för böckerna 100 kronor styck, men köper du fem stycken på ett bräde betalar du bara för fyra. En bok på köpet!

Längst nere i rutan ser du vilka böcker som finns och vilka

som tagit slut. Missa inte detta erbjudande.

Räkna med att porto tillkommer!

Var sätter vi Schröder-skylden?

Kom med förslag på lämpliga platser som borde märkas ut med en Schröderskylt.

Enligt årsmötets beslut skall det vara något speciellt med platsen som sammanknippas med Gustaf och hans författarskap.

Skicka in förslaget till styrelsen och ange även vem som är villig att betala för skylden; det vill säga bli sponsor. Vi anger detta på skylden. Kostnaden är cirka 500 kronor.

Vår adress hittar du högst upp på sidan.

Schröder-Shoppen

Här kan Du köpa medlemsprylar och komplettera Dina årsböcker. Allt till låga medlemspriser. Skriv beställningen på ett inbetalningskort räkna ihop summan och betala i förskott.

Du kan köpa våra tidigare årsböcker till medlemspris; 100 kronor styck. Dock är **Vildmarksliv** (utk. 1991) och **Örjan Kajland** (1992), utgånga. Tänk bara på att porto tillkommer: 55 kronor för 1-2 böcker och 110 kronor för 3-4 böcker.

En timmermärkares minnen (1994), **Gamla minnen** (1995), **Med hund och bössa** (1996), **Tjugo år i Dalarna** (1997) och **Pavo Makkran** (1998), **Finntorpet i Västerskogen** (1999), **Pekka Huskoinen** (2000), **En bruksbokhållares minnen** (2001), **Från brukskontor och timmerskog** (2003), **Den gamle fogdeskrivaren**

(2004), **Ur fjällfolkets liv** (2005), **Minnen från skogarna** (2006), **Mina jaktkamrater** (2007), **Från skilda marker** (2008), **Svenska Jakten** (2009), **Minnen från mitt jägarliv** (2010), **Från pojk- och gubbaren** (2011), **Mellan Kölen och Siljan** (2012).

Jubileumsskriften, 50 kr. inkl porto. **Mansbilden hos Gustaf**, uppsats, 100 kr inkl porto.

Vykort av Gustaf Schröder kostar 5:- st.

Medlemsmärken:

Tygmärken kostar 25 kr.

Metallmärken (pins) 30 kr.

Ändra adress!

Om Du flyttar eller om posten ändrat Din adress är det viktigt att **Du meddelar oss den nya adressen snarast möjligt.**

Nästa nummer

utkommer i maj 2014. Annonser till Börsen eller övrigt material skall var sekreteraren tillhanda senast 1 april. Har du tips på vad Nying skall innehålla, skriv gärna en rad!